

Damjanics ágyura tette Benkő János koporsóját és úgy vitette ki a temetőbe... Amikor a fiut leeresztették a sirba, a 3-ik zászlóalj 4-ik százada sortűzzel tisztegett meghalt bajtársának.

Azóta sokszor kivirágzott sirja fölött az akác és sokszor megteritette a hős honvéd sirját fehér virággal...

Bizony megérdemelte volna minden honvéd ezt a dicsőséget.

Jójj ki Laci, mondd el Kovács Ferenc bácsi szép költeményét.

Március 15

Ó, be szép volt ez az ünnep
Valamikor régen!
Lelkesedés tüze lángolt
Mindnyájunk szívében.
Ugy éreztük: ereinkben
Hősök vére dobban —
Es hogyha kell, ott állunk majd
Mi is csatában!

Ó, be szép volt ez az ünnep!
Nem volt mása, párja!
Büszke, boldog tekintettel
Néztünk a világra!
Gyönyörű, nagy, áldott ország
Szórta élénk kincsét,
Olyan dus volt, olyan gazdag.
Amilyen több nincs még!

Ó, be szép volt ez az ünnep!
Emlékszem a dalra!
Piros arccal énekeltük:
„Talpra magyar!... Talpra!“
Piros, fehér, zöld lobogó
Lengett minden házon
S zeneszóra „masiroztunk“
Végig az utcákon!...

Ó, be más most ez az ünnep!
Árnyéka a múltnak!
Emlőkeink szent könyvére
Ma csak könnyek hullnak:
A régi, hős, boldog nemzet
Lángra fűzött rab ma
S ősi földjét más szántja fel
Trianon-parancsra...

Mégis, — ma is szép ez ünnep!
Csillag-sötét éjen!
Azt hirdeti: lesz egyszer egy,
Mint ahogy volt régen!
Azt hirdeti: a szabadság
Artatlan rab bére;
Nem hiába hullott könnye,
Verejtéke, vére!

Azt hirdeti „Márciusunk“:
Nincsen okunk gyászra!
Omlott vérünk mélyebb sebből,
De volt gyógyulása!
Azt hirdeti: higgyünk, bizzunk:
Jó tavasz a télre!
Lesz gondja az Égnek most is
A magyar sebére!

Elmondom most nektek **Jókai Mórnak**, a nagy magyar regényírónak egyik szép elbeszélését, amely Petőfiről, az ő haláláról szól.

Az utolsó vers s az utolsó golyó

1849 július 29-én Marosvásárhelyen két régi ismerős találkozott össze Bem előszobájában. Az egyik fiatal, halvány férfi. Komoly, hallgatag ajkáról, lelkethirdető szép magas homlokáról, mérész lángszemeiről, zillástan felfésült hajáról, egész tekintete megkapó kifejezéséről széles e világ ismeri őt s Petőfinek hívja. A másik nagy atlétai alak, izmos, csontos termet, irtóztató kezekkel